

PREDIKAN I HÖGMÄSSA PALMSÖNDAGEN 17/3 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: JOH 12: 1-16.

PSALMER: 72:1-2, 80:1-5, 94:-, 73:1-3, 81:6-8.

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen

Sv.Ps. 43:4 läses.

Den stilla veckan, som börjar idag, på Palmsöndagen, är den vecka då skaran kring Mästaren glesnar och avtager. I dagens evangelium, som nyss lästes från altaret, talas det om en myckenhet av människor, som mötte Jesus och strödde palmkvistar på hans väg. De hälsade honom som Israels konung. De väntade, att han skulle ta väldet i synligt måtto. Då detta icke skedde, sviktade tron och leden smälte samman. En vapenlös Konung på en fredlig åsnefåle kan man hylla till en tid i förhoppning om, att han snart skall byta gestalt och kläda sig i makt och ära. Men när han förblir en fattig Konung, har man svårt att hålla tron vid makt. När han till yttermera visso går djupare in i ringheten, krönes med törnekronan och till slut lider korsets död, då nalkas bristningsgränsen för den mänskliga förmågan att hålla fast vissheten. Så sjunker antalet trogna för varje dag, som går, under denna det heliga lidandets vecka, och i Långfredagens mörker lämna även Kristi närmaste sin korsfäste Herre.

Det är emellertid en egendomlig motsats mellan den första och den senare hälften av vår text. I den första delen av texten möter oss bilden av syskonskaran i Betania - särskilt Marias kärleksgärning tecknas klar för vår blick. Vi vet om denna lilla krets av förtrogna, till vilken de 3 syskonen hörde, att de i varje fall ville vara Herren trogna i lust och nöd. Även om också deras kraft kom till korta i den fruktansvärda dödens afton på Golgata kulle, så hängde de dock med sina hjärtan fast vid Frälsaren även då, ja, efter döden Deras kärlek till Kristus var ingen ytlig nyck. Marias kärleksgärning mot sin Herre var icke frukten av en tillfällig stämning, som snart blåste bort. Men folket, som i senare hälften av vår text ägnar Mästaren sin hyllning, de visste inte riktigt, vad de därmed menade. De hade i varje fall icke någon vilja att, vad som än månne komma, hålla fast vid sin hyllning gentemot Herren på åsnefålen.

Sedan vi sist samlades till gudstjänst här i vår kyrka, har Norden fått yttre fred. Och under de blodiga dagar, som gingo närmast före denna våldsfred, hade en ny ande börjat förspörjas i vårt svenska folk, en sammanhållningens, tjänandets och offrets ande. Den tjänst och den arbetsvilja för vårt gemensamma Norden, som då levde upp ibland oss, hämtade sin kraft ur åsynen av ett litet folk, som kämpade för sin frihet, sitt liv och sin heder. Nu gick vägen nedåt alldeles som vår Herres och Frälsares väg gick nedåt. Är det så med oss, att offerviljan och arbetsviljan nu slaknat, då likna vi det ytliga folket, som till en tid kunde hylla den ringe Konungen på åsnefålen, så länge nämligen som tron, att han skulle segra, kunde leva. Sedan var villigheten slut.

I själva verket börjar uppgifterna för Sveriges folk nu. Det som skedde natten till förra onsdagen har fullständigt förändrat hela vårt läge för så lång tid framåt, som vi kan överblicka. Förmodligen kommer mången av våra förnumstigt kloka att så småningom söka övertyga oss om att faran nu är över och att vi kan återgå till dagordningen. Lyckas denna klokskap i sina övertalningsförsök, så kommer vi åter att insomna och sova, alldeles

så som vi sov till den dag, då vårt broderfolk blev utsatt för övergreppet. Ingen vet, hur länge det dröjer för oss. Det kan komma snart nog. Men det kan också hända, att det stora kriget tar slut och efterföljes av en fred, under vilken frestelsen till lättrogenhet och sömn blir särskilt påfrestande. En dag kommer ändå vår tur, det må bli under detta krig eller under nästa krig, i år eller om 25 år. Efter vad som nu skett, är detta oundvikligt. Den tid av tjänst och gåva, som vi har bakom oss, framlevde vi i det vackra skimret från en av hela världen beundrad manngärning på de finska slagfälten. Den tid av omutligt arbete för landets och hela Nordens framtid, som ligger framför oss, kommer att sakna detta skimmer. Det arbetet sker i stället i skuggan av en fred, som krossade mångas förhoppningar. Nu som först skall det prövas vad vår vilja är värd. Slappna vi nu, så likna vi det nyckfulla folket i Jerusalem, som kunde ge sin hyllning, sålänge segern vinkade, men som sedan föllo ifrån.

Men det väsentliga, som texten har att säga oss, gäller trots allt icke vår ställning som svenskar, som söner och döttrar av Norden. Textens väsentliga budskap gäller oss som kristna och lärjungar till honom, vars korsfästelse vi nu gå att samla vår bön och våra tankar kring. Den lär oss det sunda tvivlet på all hastigt uppflammande hyllning för Kristus på gator och torg i denna världen. Den lär oss vördnaden för den anspråkslösa men trofasta kärleksgärningen gentemot Herren Kristus i den krets, som är trogen och ämnar förbli trogen. Redan skillnaden mellan Maria i Betania och det sjungande folket i Jerusalem, som snart skulle ropa "Korsfäst, korsfäst!", har något att säga oss om detta. Men Palmsöndagen är icke endast Marias och det konungsliga intågets söndag - det är också Nattvardens söndag i vårt kyrkoår. I den "stilla" veckans mitt ligger skärtorsdagen, renandets och tvagningens - "skärandets" - afton, som den till minne av fottvagningen kallas. Och den som deltagit i den heliga måltidens firande, han känner också i vår text igen orden i den hymn som ingår i varje nattvardsgudstjänst i vår kyrka: "Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn". Till att på nytt mottaga honom, som ständigt på nytt är den kommande, därtill ha vi under de fyra dagar, som återstå, att bereda oss.

Och nattvarden ger oss ytterligare anledning att besinna förhållandet mellan den stora skaran av människor, som "hylla" Kristus, och den lilla skaran som äter bröd och vin med honom.

Den är fåtalig, denna skara. Och vi kan omöjligt glädja oss över att den är fåtalig. Vi måste väl i stället önska och bedja, att vi måtte bli allt flera, som vilja samlas kring vår Frälsares sönderbrutna lekamen och utgjutna blod. Men vi får väl också fråga oss, om det icke kan vara Guds mening, att den nattvardsfirande församlingen skall var något blygsammare till sitt antal än den skara är, som annars hyllar honom. Ty nattvarden hör dock alltsedan den försrta Skärtorsdagen lidandet till, smäleken till, den rymmes inom den "stilla vecka", under vilken skaran glesnar. Det kan hända, att en väsentlig del av nattvarden budskap gick förlorat under den tid, då man gick man ur huse "till skrift", som det hette. Den heliga måltiden vill dock minna oss om, att lidandet och korsfästelsen höra även vårt liv till. Det finns så mycket i vår syn på vårt eget kristna liv och på kyrkans liv, som för oss på sidan om korsets budskap - så många önskningar, som icke höra samman med en tro, för vilken Gud har uppenbarat sig i smäleken och död. När vi nu bereda oss att fira Herrens heliga nattvard, må vi då allvarligt bedja om, att Korsets Herre på nytt måtte taga gestalt i våra liv, så att vi icke draga oss undan lidandet och smäleken och ringheten utan ständigt på nytt stå färdiga att korsfästa vår gamla människa. När vi nu bereda oss att gå upp till en ny Långfredag, må den då få lära oss, att den kristna församlingen ännu i dag har att bevara korsets budskap, d.v.s. vi få icke söka att här i denna världen nå trygghet och orubbat behag såsom kristen församling: gör vi det, stå vi på sidan om korset. Den kristna människans seger är uppståndelsen: den nya människans dagliga

uppståndelse, i evighet hopvuxen med en gamla människans korsfästelse och omöjlig att lösgöra från denna. Och den kristna församlingens seger, kyrkans seger, är likaledes uppståndelsen ur döden, ur den eviga ringaktningen. Må vi komma ihåg, att Pilatus, Herodes aldrig sågo uppståndelsen, de sågo endast lidandet hos vår Herre och Frälsare. Så är det också med vår nya människas uppståndelse och med den kristna församlingens uppståndelse: den är gömd för den, som håller sig till det, som för ögonen är. Om vi icke vill förstå detta, så måste det gå oss, som det gick folket i Jerusalem: vi kan sjunga vårt Hosianna, när det ser ut att gå mot konungavälde på jorden, men sången tystnar snart nog.

Men i den krets, som är trogen och ämnar förbli trogen, i syskonskaran från Betania, som är ur bilden av den innersta kärnan i den kristna församlingen genom alla tider, i denna krets sker underliga ting. Har vi besinnat, hur dyrbar denna gåva var, som Maria skänkte sin Herre och Mästare? Ett skålpund är en ringa vikt, omkring 300 gram, och 300 silverpenningar är en stor summa, omkring 200 kr. Ingen kan påstå, att denna smörjelse var nödvändig, det fanns vida billigare ting i den vägen. Hur många av oss skulle inte idag ha sagt detsamma som Judas Isakriot sade, ifall vi haft denna slösande Maria bland oss? Om det åtminstone varit bröd eller reda pengar eller överhuvud något "nyttigt" - men smörjelse! Låt oss icke försöka förklara, vad smörjelsen skulle vara till för nytta: Kristus själv har avvisat alla sådana förklaringar med sitt ord, att hennes gärning var en tillredelse till hans begravning, alltså en handling av kärlek, pietet och vördnad, som icke behövde på annat sätt rättfärdigas. Vi behöver i stället lägga på hjärtat, att Herren med sitt eget ord velat lära oss, att helig sorglöshet bör utmärka oss som kristna människor mitt i denna sträva och förnumstiga värld. Den kristna församlingen går liksom den enskilda kristna människan korsets väg på denna jorden, men mitt i allt yttre betryck slösar den helt dåraktigt till Herrens ära och fröjd sig sig med barnslig glädje över dyrbara och onyttiga ting: skruden i gudstjänsten, silvret på altaret. Vi äro lika glada åt allt detta som evangelisten är, då han säger: "Och huset uppfylldes med vällukt av smörjelsen". Vi vet av Frälsarens ord om Maria i vår text, att vi ha rätt till denna glädje och vi vill bevara den i våra hjärtan - såsom det heter i en gammal psalmsvers: "att livets väg vi glada gå och heligt rörda sjunga må: Halleluja, halleluja!" Det är icke, när vår kyrka prydes av kostbar skönhet, som världens ande får henne i sitt våld, utan det är, när hon strävar efter makt. Och om den enskilde kristne gäller detsamma: det är icke glädjen, den starka, friska glädjen över skapelsens rikedom, som gör dig till ett världens barn, utan det är din lust att härska och underkua och regera i stället för att tjäna.

Så gå vi med tacksägelse och bön in i den "stilla veckan". Vår text, Palmsöndagens evangelium, har visat oss framåt mot det som den kommande helgen vill giva oss. Den har påmint oss om Skärtorsdagens gåva, den heliga måltidens gemenskap med Herren och Frälsaren. Den har riktat vår blick mot korslidandets gåta, kring vilken vi samlas i Långfredagens mässa. Den har även talat om Herrens begravning, som Marias tillredelse gällde - alltså ämnet för betraktelsen i Långfredagens aftonsång, den 6:te akten. Och i sina sista ord - "detta förstodo lärjungarna först sedan Jesus hade blivit förhärligad" - i dessa ord pekar vår text framåt även mot uppståndelsens evangelium, som Påsken bringar oss. Måtte våra hjärtan vara öppna under de högtidsdagar, som stunda, så att Guds ords rika budskap kan nå oss och träffa oss. Därtill give Gud sin nåd! Amen.

Låt oss bedja! (Bön efter predikan på Palmsöndagen)

Postulatum

Till vort: Herrans som Kristi...
... [h. - t. j.

Med. Högm. i G. by k. Reduomd. 17/3
-40. Er. Joh. 12: 1-16.

Präbner:

72: 1-2

80: 1-5

94.

73: 1-3

81: 6-8

Jud.: 3. Sams o. d. del. And: s namn. Allra,

Sr. ps. 43: 4.

Den stilla orkan, som börjar
'dag på P.-s. d.', är den orkan,
då skaran kring Måttaren glo-
var och avfager. Jag ägerna av,
som äro bärta fram ättant,
talar det om ^{och myckenhet} ~~skattor~~ av min-
niskor, som villo fram och
skridde sakutvika på hans
rög. De kändes honom som
färdig korning. De vaila,
att han skulle ha vaila i
mycket mält. De detta rike
skulle, rikade fram och
talar mält samman. En
regent's skoning på en fred.
Hig äro fela som man tyd-
ta till en tid i frithogning
om, att han makt skatt-
ta gertalt och klada sig
i makt och ära. Men när
han färdig en fältig sto-

Haste torsd. Men folkets, som
 i denna tidpunkten an vart det
 ägnat skänkaren sin lygbling,
 de virda vite riktigt, vad
 de nämnd menade. De ta-
 de i varje fall ick någon
 vilja att, vad som är men-
 ad skanna, hälla fast vid
 sin lygbling och sin tjänst-
 givnings Herrens på äne-
 fällen.

Sedan vi vart som-
 lades till Gustavianska vä-
 rket, där i Herrens fält
 yttre fred. Den muler de
 blottiga dagar, som gingo
 närmast före denna vild-
 fred, hade en ny ande
 bärjst försörjas i vad
 munda folk, en som-
 manhållningens, för-

namnets och ofrets ande.
 Den tjänst som den arbetariga för
 vilk gemenskapen barten, som
 de i Herrens uppsikt om, hämta-
 de sin kraft ut ängnen om ett
 litet folk, som kungade för sin
 frihet, nit till den nu Herren.
 Nu gick vägen nedåt alltså
 som var Herrens den Från-
 tag gick nedåt. ~~Stora~~ För det
 de med oss, att offerorignen och
 arbetarigan nu slaktat, de
 tikna är det yttre folkets,
 som till sin tid kunde tag-
 ta den rige Herrens på
 ängelästen, på långt väin-
 tegon som fram, att den
 skulle repa, kunde den.
 Sedan var vi i likheten med.
 I närmast väntas
 bärjst uppsök denna för-

rigoo folk me. Les som sked -
 de natten till förra eno -
 dogen har fullständigt för-
 ändrats hela vänt lags för
 läng tid framåt, som vi
 kan förstå. Förmodligen
 den kommer många av
 oss försumligt blanda att
 de skänks oss våra öres-
 terna och att fara.
 Nu är det att vi kan
 återgå till de ordningarna
 åsikas denna klackarna
 i sina överföringsföretag, de
 kommer vi åter att vi -
 denna och vara, alla delar
 av som vi är till den dag,
 de vänt förklarar folk den
 utkast för övergångens.
 Tegen och, hur länge de
 dröjer för oss. Les kan

komma snart nog. Men det kan
 också handa, att det stora kri-
 get tar slut och efterföljaren
 av en fred, under vilken
 förstås till förtroendet
 och denna till värdigt på -
 förstås. En dag kommer
 också vår tur, och när de
 under detta krig eller nu -
 der vänta krig, i år eller
 om 25 år. Efter vad som
 nu skett, är detta avundrik-
 ligt. Den tid som häns och
 gamm, som vi har tagit oss,
 framför oss i det andra
 skinnets från en av hela
 världen beundrad man -
 vapning på de första
 slagfälten. Den tid som om
 till arbete för färderna och
 hela världens framtid,

som legges framför oss, kan
 mer och sakna detta skinn-
 met. Dess arbetet sker i
 stället; Huggaren är en
 fred som förordade många
 förklagningar. Du som följt
 skall det prövas vad vår vilja
 är värd. Huggaren är nu, de
 faktura är det mycket fulla fot-
 kes; Teruvalen, som kunde
 ge oss lyftning, så länge de-
 gen vinkade, men som
 sedan fölls ihvån. ————
 Men det väsentliga,
 som texten har att säga oss,
 gäller Trost allt icke vår
 ställning som berömtas, som
 böier och döljer av Korben.
 Textens väsentliga budskap
 gäller oss som kristna och
 försäkras till Honors, var

karaktäristik är nu på att
 sakna vår för oss och våra
 tankar tung. Den för oss
 det vinda trivels på all
 hastigt upptäckande lyll-
 mig för Kristus på gator
 och farg; denna världens.
 Den för oss världens för
 den utpräglatia men tro-
 fasta kärleksförnison samt
 oss Herren Kristus; den
 kredo, som är trogen och
 ämnar förtli. Huggaren.
 Sedan skilnaderna mellan
 Maria; Petrus och det
 yngsta folket; Teruvalen,
 som snart skulle ropas
 "Korsfäst, korsfäst!" kan
 något att säga oss om
 detta. Men Galus. d. är icke
 endast Maria och det ko-

Mungliga intagits söndag
 - det är också skattordens
 söndag i visst kyrkoår. I den
 "stilla" sekens mitt tigger
 skattordagen, ~~skatt~~ renan-
 des och fragnings - "skära".
 "ulets" - afon, som den till
 minne av fordafragningsen
 kallas. Och den som deltagit
 i den heliga mäktidens fi-
 kande, han kommer också i
 vår text igen också i den
~~kyrkan~~ som noga i varje natt
 svickelucktjans i vår kyr-
 ka: "Välkommen vare han
 som kommer, i Herrens namn."
 Till att på nytt motstå ho-
 kom, som ständigt på nytt
 är den kommande, då till
 ha vi under de fyra dagarna,
 som sköts, att bereda oss.

Och skattordens ges oss
 ytterligare anledning att be-
 höllandes mellan den stora
 skaran av människor, som lyg-
 ta "skäms, och den lilla
 skaran, som äter bröd och
 vika med tonarna.
 De är skäms är skäms,
 denna skara. Och vi kan o-
 möjligt glädja oss över att
 den är skäms. Vi måste vi
 i stället önska och beja, att
 vi måtte bli alla flera, som
 viki skäms kring vår skäms.
 Vår skäms brukar bekänna
 och utspitta blod. Men vi
 får väl också fraga oss, om
 det inte kan vara skäms ur-
 ning, att den skäms skäms.
 De skäms skäms shall vara
 något skäms till vi

outel en den stora en, som
 annars flyttar honom. Ty
 nattvarden här dock allt-
 redan den första Skönsada-
 gen tilländes till, snälla-
 gen till, den kunnades inom
 den "stilla vaka", under vil-
 ken sker en glömska. Det kom
 hända, att en värdstuga det
 en nattvardens tuckstuga gick
 förbi och under den tid,
 då man gick man ut till
 "till skrift", som det heter.
 Ty den heliga maldiden till
 dock minna oss om, att
 tilländes och korpskolan
 här även varit till till.
 Det finns en mycket i vår
 syn på vårt eget kunnande
 till och på kyrkans till,
 som på oss på vidan om

korsets tuckstuga - de många
 önskningsar, som inte här
 sammans med en tro, för
 rikken Gud har uppenbar-
 nads sig i snälla och det
 här en vi bereda oss att
 fria Herrens heliga natt-
 vard, må vi då återvänt
 besiga om, att korsets Her-
 re på nytt vänta tåga ge-
 stalt; våra till, så att vi
 inte draga oss under
 tilländes och snälla
 och ringheten utan stän-
 det på nytt stå försäkra
 att korsets och gamla
 människa. Här vi nu be-
 mela oss att på nytt till
 en ny döingsfredag, må den
 då på tåra oss, att den kristna
 församlingen ännu i dag tar

att þessa koretts brúðkaup, d.
 v. 2. 22. þá icki ~~þá~~ dæta att
 þar i þessu völdu ná þygg.
 Þess vegna orðtak þessu áðurn.
 Kristin forsamling: þá v. 23.
 Þá v. 24. ríðlaui ou þarað.
 Þess kristin mannikans reger
 ær ápræstáindalæra: þess nýja
 mannikans daglæra nýja -
 stáindalæra, i erigðs þog -
 ruten með þess gamla man -
 nikans kornfættelæra og aug.
 Þig att þessara frá þessu.
 Þess þess kristin foramlingu
 reger, kirkans reger, er
 tákalegra nýpræstáindalæra er
 dæðu, ut þess þessu ring -
 ætningu. Þá v. 25. kornu
 ihog, att Pilatus, Þerostes
 aðlög, nýja nýpræstáindalæra,
 þess nýja andlæra tákalegra

þess þess þessu þessu
 þá er þess andlæra með þess
 nýja mannikans nýpræstáindalæra
 þess með þess kristin þess.
 Þess þessu nýpræstáindalæra:
 þess er þessu þess þess, þess
 þessu þess þessu, þess þess
 þessu er. Þess v. 26. erill
 þessu þess, þessu þess þess
 þessu þess þessu, þess þess
 þessu þess: v. 27. þess þessu
 þessu, þess þess þess þess
 þessu þess kornu þess þess
 þess þess, þess þess þess
 þess þess. Þess i þess krets,
 þess er þess þessu þess
 þess þess þess, i þessu þessu
 þess þess þessu, þess er
 þess þess þess þessu, þess er
 þess þess i þess þess þess.

handlingen genom alla Fi-
 der, i denna krets åter in-
 derliga ting. Det är be-
 nat, hur dyrbart det gä-
 var, som Maria skänkte mig
 Kente och Mästare? Ett skäl.
 Somt är en ringa vikt, om-
 kring 300 gram, som 300
 silverpenningar är en stor
 summa, omkring 200 kr.
 Ingen kan påstå, att den-
 na smärtsamma var hörländig,
 och sannosvida tilligore
 till i den vägen. Men
 många är som skulle vilja
 vilja sagt delarna som
 fuelas Johannis sade, icke
 vi haft denna lösnad
 Maria vilnad oss? Om det
 skinnstons varit trost eller
 hela pennningar eller öres.

15
 Turvad något "nyttigt" —
 men smärtsamma; det är ic-
 ke förnatta förklara, vad smär-
 tans skulle vara till för nyt-
 ta: Kristus själv har varit
 så: Kristus själva förklarar
 och alla världana förklarar
 med sitt ord, att hennes gar-
 ning var en tillbedelse till hans
 Tjånning, alltså en handling
 av kärlek, pietet och värdnad,
 som icke behöfde på an-
 nas sätt rättfärdigas. Vi be-
 höver i stället lägga på tyngtet,
 att Herren med sitt eget ord ut-
 lat säga oss, att helig sorglös-
 het här utmärka oss som krist-
 na människor mitt i denna
 ström och förnumstiga värld.
 Den kristna förnuftigen gör
 tidsans den sviktiga kristna
 människans kärnets väg på den.

ne joiden, men mitt i allt gtt-
 ne betydde stannas den helt
 karaktärist: Till Herrens ära
 om fröjdas sig med barmhärtig
 glädje över dyrbarnas och sugs-
 tön ting: skunden i guds-
 tjänsten, videns på allars.
 Vi äro tika glada åt allt
 detta som evangeliet är, då
 han säger: "Den tunns sjo-
 fyllets med världens av
 tjänsterna". Vi vet att själ-
 varens ord om Maria i
 vår text, att vi ha rätt
 till denna glädje och vi
 ville ströma och i våra tjän-
 stans — denna och texten i
 en gammal psalms: "att
 tiets väg vi glada ge
 och heligt värda tingas ma:
 Halleluja, halleluja. 11" Det

är inte, när vi kyrka prutas
 med trostjänst tjänsten som
 världens ande för ^{hemmas} ~~den~~ ^{vi} ~~den~~
 värld, utan dess är, när hon
 tjänar efter makt. Den om
 den enskilda kristne gäller
 och samma: det är inte
 glädjen, den starka, friska
 glädjen över skapelsens rike-
 dom, som gör sig till ett
 världens larm, utan dess är
 sin tuot att hänska och
 underkoma sin regera i st.
 I. att tjäna.
 Jag går vi med frakt.
 ängel och ton ni i den "stilla
 rekkan". Vi vet, Palmsöndagens
 evangelium, har ordas om fram-
 åt oss alls dess som den kom-
 munda helgen vill göra oss.
 Den har somint om om Skar-

Förskolans gissa, den heliga
 maktens gissnings med
 Herren och Knektaren. Den har
 rikhet sin till på konst-
 skapets gäta, kring vilken vi
 saules; daggfrörens hög-
 Maara. Den har även belä-
 om Herren begraving, som
 Maria tillvalde gäta
 - alla minnes för betekt-
 telon; daggfrörens ofon-
 dag; den 6. te aktör. Den
 i sin aista ord - detta för-
 stads båginsparna fört se-
 den Jesus hade blivit för-
 hälligad" - i dessa ord
 pekade på det framit även
 most uppståndens svar -
 gelium, som Pöckes dringar
 oss. Matte sin hjärtan var
 ögonen under de högtid -

slager, som stunda, så att Svedo
 and rika sudotags tann na-
 oss den träffa oss. Lär till
 givt Sved sin makt! Amen.
 det oss bedja! Bon efter med. på
 Jakobson. [e. - b. 7.
 Skriftsmal m. naturvetenskap
 dag kl. 5 e. m.
 "Daggfrörens höga. givt kyrkoben:
 "O huvud, stoltigt, svar" av J. S. Pöck
 och "Människans son" av W. H. H. H. H.
 På daggfrörens kl. 5 e. m. trädde
 afonung här i Svedby kyrka.
 J. Pöckelagens höga. givt kyrk-
 köra: "det oss frödar, glädigt
 givna" av J. H. H. H. H. H. H.
 är uppståndens "av J. S. Ste-
 ting.
 Ammalag Pöck och Marie Pöck-
 deladag fias med höga
 i vandrighet kl. 11 J. m.